

GLASOVI METULJI

»... kaj dela žabica regica, čreda krav in medvedek dobrodušček.« Včasih pa strah – se še spominjate, ko ste bili glasovi metulji?

Skrival sem se pred glasovi metulji. Letal sem iz kota v kot, žareče oči za meno. Težko je pozabiti njih vreščče krike in ostre, sive peruti. Grozili so mi s krvoločnimi zobmi in mi plahutali pred obrazom, kazali kremplje in se pačili. Ne vem, zakaj me nikoli niso ujeli. In če bi me tudi ujeli, ne vem, kaj bi mi storili. Bili so pač glasovi metulji. Zasmehovali so me in mi grozili, mi kazali dolge, ostre zobe in sive obraze. Podili so me visoko pod vrh in, ko sem že bil na varnem, sem nad sabo zaslišal glasen krohot. Glasovi metulji. Včasih sem jim ušel. Gledal sem jih skozi priprta vrata in mljaskal od ugodja. Takrat se nisem bal njihovih krempljev in podob na krilih. Ni me bilo strah njihovega trušča. Takrat sem kupal izpod prta in počival. In če sem zadremal le za hip, so me našli. Zapet so me podili pod oboki. In skozi ključavnice. In po kletih in strmih stopnicah. Prišli so mi tako blizu, da sem čutil vetrnc njih peruti na obrazu, zatohla sapa me je dušila in njih kriki so mi parali ušesa. Bal sem se jih, ker so bili povsod, vedno. Bal sem se jih, ker so bili veliki in močni, strašni in grobi. Bal sem se njihovih krikov, visokih in ostrih, še bolj pa šepeta, mirnega, tihega šepeta, ki je valovil in preraščal v or kan, se zgubil v tišino, morečo praznino.

Ne spominjam se, zakaj sem se jih bal. Tako nemočni so se mi zdeli v svoji množičnosti. Tako sami. V svojem hrupu. Smilili so se mi. Pa sem jim pomagal. Počasi sem letal, da so se me skoraj dotaknili. Ali pa sem jim zaklical izza omare - tukaj sem. Norčeval sem se iz njih, jih posnemal. Kričal sem, da sem vse preglasil s svojim vreščanjem. Potem sem izbral enega izmed njih. Pokazal sem mu zobe in, ko je bil že na vso moč prestrašen, kriknil in razprostrl krila, da je videl vse moje podobe. In tedaj sem delal dobre podobe. Bile so izvezene iz drobnih, belih žilic; bele, drobne črte na sivih krilih. Včasih sem jih sestavil tako umetelno, da so bila krila videti črna kot noč. In neprestano sem jih spreminjal. Podoba je spreminjala podobo, rasla in izginjala, cepila se je v sto drugih podob in njene drobne črtice so neprestano prepletale v še ne prikazane vzorce. Potem sem zrasel do tal, napolnil sem prostor. Ali pa sem, majhen kakor makovo zrno, hušknil mimo žrtve, napolnil sem prostor s truščem in vriščem, sejal grozo in žel strah.

Dolgočasno je bilo, tako lebdenje. Življenje v večnosti. Smrt ... In potem sem jih zopet ukanil. Ušel sem jim. za hip, kratek človeško življenje. Zmuznil sem se kot že dostikrat poprej . , . in se rodil.

Gledam sina, kako dremlje. Spokojno leži v posteljici, malo zabruna in si pomane oči, zgane z glavico, se obrne in pade v trdnejši spanec; potem se povsem predrami, poklekne in nekaj časa pase kravice, reče ba in ga, kakor znajo samo majhni otroci, in utihne. Mene niti ne opazi, prime se za ograjo in vstane. Nekaj časa se maje tam okoli in nepričakovano zaveka. Vzdignem ga v naročje, stisnem k sebi, nesem ga okrog sobe, tiho mu prigovarjam in ga mirno pozibavam. Skupaj še pogledava, kaj dela žabica regica, čreda krav in medvedek dobrodušek. Pogledava tako, od daleč, žabica še spi, krave še spijo in medved je tudi zaspan, poveša utrujeno glavo. Takrat si mali korenjak zopet p~ mane oči, globoko vzdihne in zazeha, nagne se na mojo ramo in zamiži; ko ga vrnem v posteljo, še pomežikne, z drobnimi prstki poišče sivo miško in se zopet pogrezne v spanec. Malo zabruna, se nasmehne in premakne ustnice, kot bi sanjal kaj lepega.

Nenadoma se zdrzne, plane pokonci in mrzlično stopica ob ograji. Obraz skremži v veliko gubo, našobi ustnice in spusti jok, .kaj jok, krik obupa se mu utrga iz grla, vrešči s celim telesom, debele solze mu polzijo iz oči. Z iztegnjenimi rokami išče pomoči, ne potolaži se niti takrat, ko ga stiskam -k sebi, ga ljubkujem in mu prišepetavam tihe besede. Njegove steklene oči srepo boljčijo v temo, vidijo nezemeljske pošasti; njegov, meni namenjen krik svari pred strahovi, ki jih nikoli ne uzrem: roke se me krčevito oklepajo, nohti se mi zažrejo v kožo; glavo sunkovito meče vznak in se zvija s celotnim telesom v čudnem, plesu, strašnih krčih. Bled obraz, sinje ustnice, krik in bolečina, strah, osamljenost. Tolažim ga in mirim, a se ga bojim, bojim se njegovih žarečih oči.

In potem, čez nekaj trenutkov, dolgih kot leto, zopet zasveti sonce; solze se posušijo in na lica se mu prikrađe nagajiv nasmešek, ustnicam se povrne češnjeva barva, prstke mi zakoplje v brado, cuka me in ščiplje, vriska v smehu In se udobno zlekne v velikem naročju. In že pogleda na omaro, kjer se skrivajo krave in žabica regica, prime se za uho in zazeha, nasloni se mi na ramo in ljubko reče baba gaga.

Matjaž Valenčič

Besedilo je bilo prvotno objavljeno pod naslovom VEČNOST IN HIP v reviji OBČASNIK FANTASTIKE, leto 2, št. 2, april 1978, s. 36-38.